

Kanne 15.4.2008 — Euroopan yhteisöjen komissio v. Espanjan kuningaskunta

(Asia C-154/08)

(2008/C 171/29)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehet: M. Afonso ja F. Jimeno Fernández)

Vastaaja: Espanjan kuningaskunta

Vaatimukset

- On todettava, että Espanjan ei ole noudattanut kuudennen arvonlisäverodirektiivin ⁽¹⁾ 2 artiklan ja 4 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se katsoo, että kiinteistörekisterin pitäjien (registradores de la propiedad) hypoteekkipalvelun maksutoimiston (oficina liquidadora de distrito hipotecario) veronkantajan ominaisuudessa autonomiselle alueelle tarjoamat palvelut eivät ole arvonlisäveron alaisia
- Espanjan kuningaskunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

1. Kiinteistörekisterin pitäjät ovat Espanjan valtion nimittämiä ammatinharjoittajia, joiden tehtävänä on kiinteistörekisterien (Registros de la Propiedad) hoitaminen. Ne harjoittavat toimintaansa omaan lukuunsa, heillä on vapaus järjestää oma työnsä, he valitsevat itse henkilöstönsä ja kantavat palkkioita, joista heidän tulonsa muodostuvat. Useat autonomiset alueet ovat antaneet heidän hoidettavakseen tiettyjen verojen laskeamiseen liittyviä tehtäviä. Vastikkeena tällaisista palveluista kiinteistörekisterien pitäjät saavat tietyn prosenttiosuuden kannetuista veroista.
2. Espanjan hallinto oli perinteisesti katsonut arvonlisäveron osalta, että hoidettaessa näitä tehtäviä autonomisten alueitten lukuun, kiinteistörekisterin pitäjiä oli pidettävä työnantajina tai ammatinharjoittajina, jotka tarjosivat arvonlisäveron alaisia palveluita. Espanjan hallinnon tältä osin esittämät perustelut perustuivat ennen kaikkea yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-235/85, komissio vastaan Alankomaat, 26.3.1987 antamaan tuomioon ⁽²⁾ ja asiassa C-202/90, Ayuntamiento de Sevilla, 25.7.1991 antamaan tuomioon ⁽³⁾.
3. Espanjan Tribunal Supremo katsoi 12.7.2003 antamassaan tuomiossa, että autonomisten alueiden niiden harjoittamaksi antaman erityisen toiminnan, joka muodostui tiettyjen verojen laskemisesta ja kantamisesta, harjoittamisen osalta kiinteistörekisterin pitäjät ovat pelkkiä virkamiehiä, ja he kuuluvat julkishallintoon. Tämän tuomion, joka on annettu periaatteellisista syistä tehdyn kassaatiovalituksen johdosta, perusteella Espanjan hallinto toteaa, että nämä palvelut eivät ole arvonlisäveron alaisia.

4. Komissio katsoo päinvastoin, että palveluista, joita kiinteistörekisterien pitäjät tarjoavat autonomisille alueille, on kannettava arvonlisäveroa, kuudennen direktiivin 2 artiklassa säädetyn yleisen säännön mukaisesti. Tämä toteamus perustuu siihen, että rekisterin pitäjä — veronkantajat toimivat ammatinharjoittajina, jotka ovat järjestäneet itsenäisesti palvelun tarjoamista varten tarvittavan henkilöstön ja varat, kuten edellä mainitun direktiivin 4 artiklan 1 kohdassa vaaditaan, ja ne eivät näin ollen ole alistus- ja riippuvuusasemassa, joka on keskeinen sen osalta, että kyseessä olevat palvelut voitaisiin katsoa, että virkamies on tarjonnut kyseiset palvelut hallinnolle, johon hän kuuluu, ja että nämä palvelut eivät näin ollen ole arvonlisäveron alaisia. Rekisterin pitäjä — veronkantaja ei ole autonomisen alueen hallinnollinen elin eikä siihen kuuluva tai sen sisäinen osa, vaan itsenäinen ja erillinen osapuoli, jonka kanssa autonominen alue tekee sopimuksen palvelun tarjoamisesta maksua vastaan.

5. Vastaavasti komissio katsoo, että esillä olevassa asiassa täytyvät oikeuskäytännössä asetetut edellytykset, jotka koskevat Espanjan kuningaskunnan jäsenyysoikeuksien noudattamatta jättämistä koskevan sellaisen vastuun toteamista, joka johtuu sen tekemästä yhteisön oikeuden tulkinnasta, joka ei ole hengeltään eikä tarkoitukseltaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukainen. Ensinnäkin on huomiotava Tribunal Supremon asema ylimpänä tuomioistuimena, lukuun ottamatta perustuslaillisia takeita koskevia säännöksiä. Toiseksi on otettava huomioon ratkaisun, joka on periaatteellisesti yhteisöjen tuomioistuimen vahvistaman tulkinnan vastainen ja joka, kun otetaan huomioon sen sitovuus, muuttaa täysin alempien tuomioistuimien ja Espanjan hallinnon tähänastisen käytännön, merkitys ja vaikutukset. Kolmanneksi on huomiotava haitallisten vaikutusten aiheuttaminen arvonlisäveron alalla, mikä voi vaikuttaa yhteisön omiin varoihin. Näin ollen Espanjan hallinto ei voi vedota Tribunal Supremon antamaan tuomioon perusteluna yhteisön oikeuden rikkomiselle.

⁽¹⁾ Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17.5.1977 annettu kuudes neuvoston direktiivi 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1).

⁽²⁾ Kok. 1987, s. 1471.

⁽³⁾ Kok. 1991, s. I-4247.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Hoge Raad der Nederlanden on esittänyt 16.4.2008 — E.H.A. Passenheim-van Schoot v. Staatssecretaris van Financiën

(Asia C-157/08)

(2008/C 171/30)

Oikeudenkäyntikieli: hollanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Hoge Raad der Nederlanden

Pääasian asianosaiset

Valittaja: E.H.A. Passenheim-van Schoot

Vastapuoli: Staatssecretaris van Financiën

Ennakkoratkaisukysymys

Onko EY 49 ja EY 56 artiklaa tulkittava siten, että ne eivät estä sitä, että jäsenvaltio sellaisissa tapauksissa, joissa ulkomailla olevia talletuksia (niistä saatavia tuloja) on salattu kyseisen jäsenvaltion verohallinnolta, soveltaa lainsäädäntöä, johon sisältyy ulkomailla olevien talletusten tehokkaiden valvontamahdollisuuksien puuttumisen korvaamiseksi jälkiverotusmenettelyä koskeva 12 vuoden määräaika, vaikka kotimaassa oleviin talletuksiin (niistä saataviin tuloihin), joita voidaan valvoa tehokkaasti, sovelletaan jälkiverotusmenettelyä koskevaa viiden vuoden määräaika?

Valitus, jonka Isabella Scippacercola ja Ioannis Terezakis ovat tehneet 15.4.2008 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-306/05, Isabella Scippacercola ja Ioannis Terezakis v. Euroopan yhteisöjen komissio, 16.1.2008 antamasta tuomiosta

(Asia C-159/08 P)

(2008/C 171/31)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittajat: Isabella Scippacercola ja Ioannis Terezakis (edustaja: avocat B. Lombart)

Muu osapuoli: Euroopan yhteisöjen komissio

Vaatimukset

— kantaja vaatii kumottavaksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-306/05, Isabella Scippacercola ja Ioannis Terezakis v. Euroopan yhteisöjen komissio, 16.1.2008 antamaa tuomiota, jolla hylättiin kantajien vaatimus kumota komission asetuksen (EY) N:o 773/2004 7 artiklan 2 kohdan nojalla 2.5.2005 tehty komission päätös, joka annettiin tiedoksi kantajille 6.2.2008 ja jolla kieltäydettiin aloittamasta perusteellista tutkintaa niiden kohtuuttomien maksujen osalta, joita perittiin Ateenan uudella kansainvälisellä lentokentällä (Spata), jolla on määrävä markkina-asema:

- matkustajien turvallisuuteen liittyvissä maksuissa
- matkustajille tarjottaviin terminaalipalveluihin liittyvissä maksuissa
- autojen paikoituspalveluihin liittyvissä maksuissa

— komissio on velvoitettava korvaamaan esillä olevasta valituksesta ja oikeudenkäynnistä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei katsonut, että komissio — kun se kieltäytyi tutkimasta Ateenan uuden kansainvälisen lentokentän turvallisuus-, terminaali- ja paikoituspalveluista perimiä maksuja suhteessa niistä aiheutuneisiin kustannuksiin ja vertasi puutteellisesti kyseisen lentokentän perimiä maksuja maksuihin sellaisilla muilla eurooppalaisilla lentokentillä, jotka eivät tarjoa EY 82 artiklan kannalta arvioituja kilpailevia palveluja — olisi rikkonut yhteisön oikeutta sellaisena kuin se esitetään asiassa 27/76, United Brands vastaan komissio, 14.2.1978 annetussa tuomiossa, ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi yhteisön oikeutta, koska se ei katsonut, että komissio ei ensinnäkin ottanut huomioon kaikkia merkityksellisiä tosiseikkoja, jotka olivat saatavilla riidanalaisen päätöksen tekohetkellä, siten kuin asiassa C-119/97, Ufex ym. vastaan komissio, 4.3.1999 annetussa tuomiossa edellytetään ja toiseksi perusti riidanalaisen päätöksensä aineellisesti virheellisiin tosiseikkoihin ja syyllistyi täten ilmeiseen arviointivirheeseen ja toimivallan väärinkäyttöön.

Valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se ei katsonut, että komissio teki arviointivirheen todetessaan, että turvatarkastukset eivät muodostaneet taloudellista toimintaa ja että autojen paikoituspalvelu ei muodostanut EY 82 artiklan kannalta merkityksellisiä markkinoita.

Mitä tulee väitettyyn oikeudelliseen virheeseen, joka koskee sitä, että matkustajiin sovellettiin yhteisön sisäisillä ja kansainvälisillä lennoilla korkeampaa terminaalimaksua kuin kotimaanlennoilla ja turvallisuusmaksua, jota ei peritty charter-lennoilla matkustavilta henkilöiltä, valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti virheellisesti katsomatta, että komissio ei varmistunut siitä, että kyseisen lentokentän toimintatavoilla ei loukattu syrjäntäkiellon periaatetta.

Lopuksi valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti katsomatta, että komissio poikkesi vakiintuneista oikeuksista ja menettelytavoista, koska se ensinnäkin jätti huomiotta kantelijoiden esittämät virallislähteistä peräisin olevat numerotiedot, jotka osoittivat esillä olevan lentokentän hinnoittelun olevan kohtuutonta, toiseksi vertasi Spatan maksuja muilla eurooppalaisilla lentokentillä perittyihin maksuihin, jotka ovat EY 82 artiklan kannalta merkityksettömiä, ja kolmanneksi esitti tälle lentokentälle tietopyynnön, jossa ei tutkittu muun muassa lentokentän rakennus- ja perustamiskustannuksia.